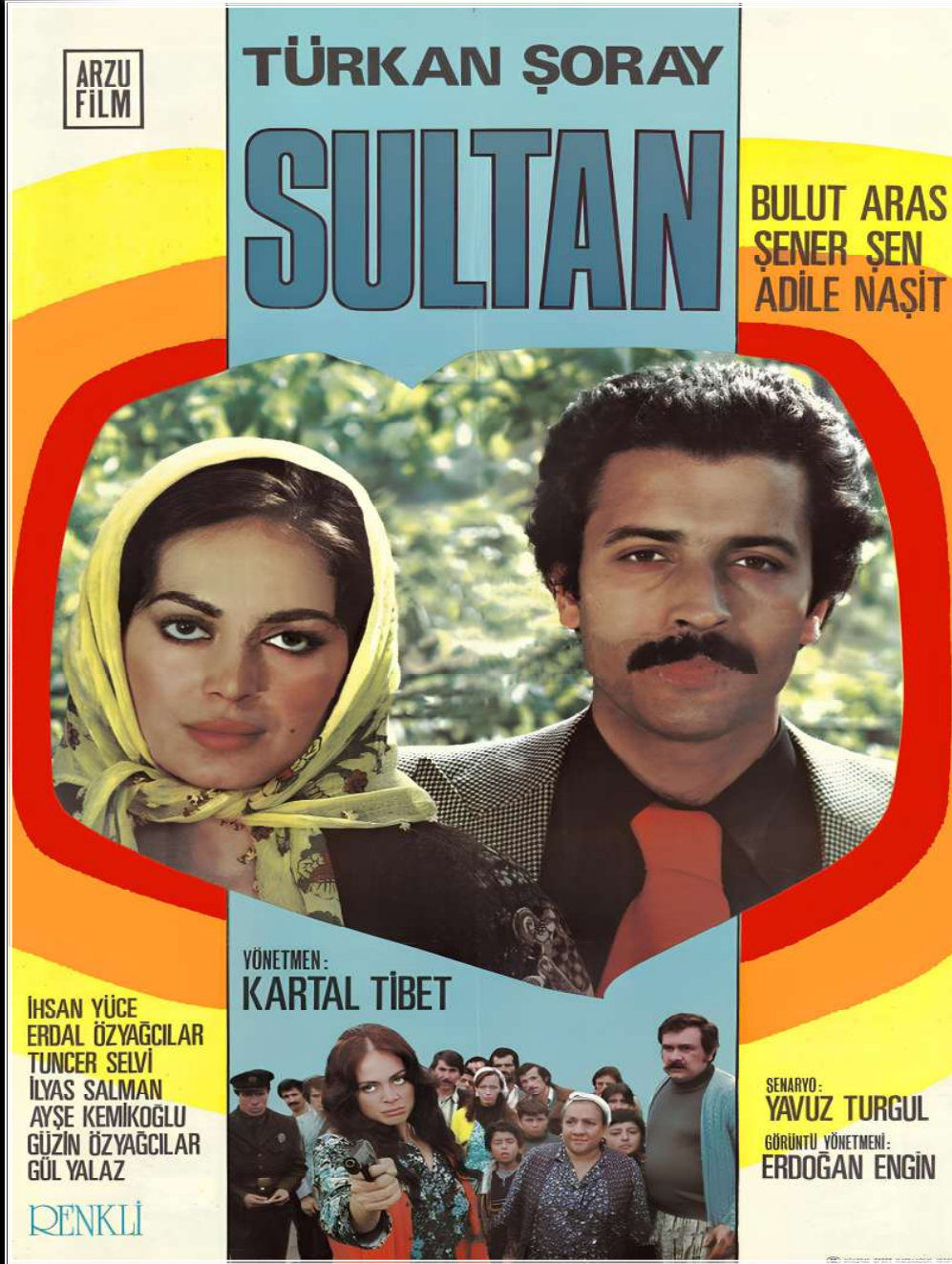

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Orhan Seyfi Orhon ◆ Aslan Avşarbey ◆ Tacettin Şimşek ◆ Hızır İrfan Önder
- Nurgül Kaynar Yüce ◆ Halit Yıldırım ◆ Mustafa İmir
- ◆ Yemliha Gürlek ◆ Mehmet Pektaş ◆ Bekir Oğuzbaşaran
- ◆ M. Burak Tunay ◆ Süreyya Şahin ◆ Memik Kömekçi ◆ Fatma Uçarlar
- ◆ Kaan Ramazan Çakalı ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Mehmet Ali Var
- ◆ Salman Kapanoğlu ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Hökkeş Hartlap

88 Sayı 21 Haziran 2025

Resmi İşler Müdürlüğü/üç-Dikkat Radar Var

◆ Mehmet Pektaş

Emekli öğretmen Necati Bey evinin önündeki sokak lambasını yaptırma mücadelesine bayram tatili yüzünden ara vermek zorunda kalmıştı. Şimdi hanımıyla başka bir mücadele veriyordu. Fikriye Hanım, bayramı ülkenin öbür ucunda oturan ve bu bayram çocuklar yüzünden memlekete gelemeyen kız kardeşinin yanında geçirmek istiyordu. Necati öğretmen ise hayattaki tek gayesi akrabaları birbirine düşürmek ve milletin özel hayatına burnunu sokmak olan bu kadının değil yanına gitmek yüzünü bile görmek istemiyordu. Hele bir de sonradan görme, ukala bacanak Hasan yok mu? Tencere kapak misali, al birini vur ötekine. Necati, karısını bu fikirden caydırmak için her fırsatı denese de başarılı olamamıştı. Son günlerde trafik ve yol durumu haberleriyle yatar kalkar oldu. Televizyonda trafik denetimlerinin arttırıldığına dair haberler dönüp duruyordu. Necati öğretmen, fırsat bu fırsat diyerek bir hamle daha yaptı:

“Hanım baksana her tarafa radar kurmuşlar. Cezalar da katlanacakmış. Başımıza iş almayalım. Gel şu yolculuk işinden vazgeç. Hem bak bahçemizde yakarız mangalımızı, açarız...”

Fikriye Hanım, Necati’nin sözünü bitirmesine bile izin vermedi, kestirip attı:

“50’yi geçmeyen adamsın Necati, bize ne radar-dan, cezadan? Yarın sabah ezanla yola çıkacağız, ben yatıyorum sen de gidip yatsan iyi olur.”

Kadın kalkıp giderken adam, dilinin ucuna kadar gelen sözleri yuttu, televizyondaki haberlere daldı.

Necati, hayatı boyunca arıza yapmasın diye dua ettiği arabası için ilk defa, çalışmasa da şu yolculuktan kurtulsak diye içinden dualar ederek kontağı çevirdi. Araba ilk basışta çalışınca bu ihtimal de suya düşmüş oldu. Artık kurtuluş yoktu. Yola çıkmışlardı bir kere. Necati de bunu kabullenip kazasız belasız gidip gelmeyi dilerken karşıda bir trafik kontrol noktası olduğunu gördü.

Her zaman kurallara uyardı ama polisi görünce yine de bir tedirginlik duydu. İyice yaklaşıncı tedirginlik yerini şaşkınlığa bıraktı. Peş peşe sorular döküldü dudaklarından:

“Bacanak sen ne arıyorsun burada? Bu kıyafet ne? Üzerinde neden polizei yazıyor?” Sonra da karısı Fikriye’ye döndü:

“Baksana Hasan enişten!”

Fikriye boş boş bakarken polis, sert bir tavırla, “Ne bacanağı kardeşim? Birine benzettin herhalde.” dedi.

Necati,

“Yahu sen bizim Hasan bacanak değil misin?”

Polis, sesini daha da sertleştirdi:

“Uzatma kardeşim, çıkar!”

“Neyi bacanak, pardon Memur Bey?”

Polis sesini iyice sertleştirdi:

“Neyi olacak ehliyeti? Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Sana görevi başındaki memurla dalga geçmekten bir ceza yazayım da aklın başına gelsin.”

Necati,

“Ama Bacanak Bey?” diyecek oldu.

Polis,

“Ne! Bir de itiraz mı ediyorsun? Cezan ikiye katlandı.”

Necati eli titreyerek ehliyetini uzatırken ne diyeceğini bilemedi.

“A...” harfi çıktı ağzından.

Polis,

“Ne! Görevi başındaki polise hakarete teşebbüs ha! Şimdi yaktım çıranı.” diye gürledi, belindeki tabancayı kavrıdı.

Necati, yan koltuktaki karısıyla bakıştı. Fikriye Hanım araya girmek istedi:

“Yanlış anladınız Memur Bey, eşim hakaret falan etmedi.”

Polis,

“Demek toplu hâlde mukavemet! Memurun görevini engellemek suretiyle Türkiye Cumhuriyeti Devletini ve laik düzeni yıkmaya çalışıp... Amirim amirim!!”

Necati ve Fikriye ne olduğunu bile anlamadan bir kadın polis yanlarına yaklaştı. Necati şaşkınlıktan dilini yutacaktı:

“Aa Zekiye!” diyebilirdi, sonra da karısını dürtükledi: “Fikriye, baksana kız kardeşin, Zekiye.”

Fikriye heyecanla camdan uzandı:

“Kız Zekiye, biz de size geliyorduk! Bize sürpriz mi yaptınız?”

Kadın polis hiç oralı değildi, arabadakilere ters bir bakış attı. Diğer polis,

“Amirim, bu iki terörist polise karşı toplu halde hakarete teşebbüs etmek suretiyle...” diye lafa başlayınca amir, Necati ve Fikriye’yi şöyle bir süzdü:

“Yaz yirmişi bin yolla. Bir daha yaparlarsa arabayı bağlarsın.” dedi, döndü gitti.

Necati ve Fikriye ağızlarını bile açamamıştı.

Kontrol noktasından uzaklaştıktan sonra dilleri çözüldü:

“Ne oluyor Fikriye?”

“Ben de anlamadım Necati?”

Bu sırada Necati’nin telefonuna bir mesaj geldi.

Necati

“Hanım bir bakıver, eski öğrenciler bayram mesajı göndermiş olmalı.” diyerek telefonunu eşine uzattı.

Fikriye,

“Evet bayramını kutluyorlar. Radara girmişsin. Ceza yazmışlar. Bak radar cezası sonuna da iyi bayramlar yazmışlar.”

Necati şaşırmıştı:

“Ne radarı Fikriye? 50 ile gidiyoruz.”

“70’le gidilecek yolda 50 ile gittiğin için yemişsin zaten.”

Necati:

“Ver bakayım.” diyerek telefona uzandığı esnada ikinci bir mesaj daha gelmişti.

Fikriye mesajı okudu:

“Trafikte telefon kullanmaya teşebbüsten ceza yemişsin Necati.”

“Yahu elimi bile sürmedim. Benim telefon kullandığımı kim, nasıl gördü?”

“Kullanmak demiyor, teşebbüs diyor.”

Bu sırada Fikriye gökyüzünü göstererek,

“Aa bak Necati!” dedi.

Necati kafasını kaldırdığında hemen üstlerinde bir dronun uçtuğunu gördü. Diğer tarafa baktı, bir dron daha, öbür yana çevirdi kafasını, bir dron daha... Etrafları onlarca yüzerce dronla çevrilmişti. Yukarı tekrar baktığında bir de helikopter tarafından takip edildiklerini gördü.

Dikiz aynasından geriye baktığında ise içinde motosikletli, TOMA’lı, panzerli hatta atlı polislerin de bulunduğu bir konvoyun arkalarından geldiğini gördü.

“Ne yapsak ki?” dedi eşine.

Fikriye, yolculuk fikri kendisinden çıktığı için mahcup olmuş gibiydi:

“Çıktık bir defa yola. Hızlan bari.” dedi.

Necati, 70’e çıkarken Fikriye,

“Necati dikkat, tabela!” dedi.

Necati bir anda ayağını gazdan çekti, hâkimiyetini kaybedip tekrar toparladı. Heyecandan tabelayı görmemişti:

“Kaç yazıyordu ki?” dedi.

“Galiba 50”

Necati daha hızını düşüremeden bir mesaj daha geldi telefonuna.

“Yine radara girdik Necati.” dedi Fikriye.

Necati hızını 50’ye düşürdü. 50 ile giderken yeni bir tabela gördüler: 90. Necati bu defa gaza yüklendi. Hızını daha 80’e çıkarmıştı ki pat yeni bir tabela: 50. Bu sırada peş peşe iki mesaj daha..

Fikriye mesajları okudu. 90 kilometre hızla gidilecek yolda 83,45’le gittiği için, 50 ile gidilecek yolda 61,33 ile gittiği için ceza. Sonunda da iyi bayramlar.

Necati,

“Hanım bu böyle olmayacak sen tabelalara bak ben yola bakayım, kaza yapacağız yoksa?” dedi.

Fikriye sürekli değişen hız tabelalarını okuyor, Necati pür dikkat araba sürüyordu.

“Necati 50’ye düş.”

Birkaç yüz metre sonra yeni bir tabela: 90.

“Necati 90’a çık.”

Hemen ilerde bir tabela daha: 70.

“Necati 70’e düş.”

“Necati, 90.”

“Necati, 50.”

“80”, “70”, “90”, “50”, “30”, “90”, “70”, “0”

“Sıfır mı?”

“Evet 0”

Necati, frene dayandı. Lastikler cayırdadı ve araç tamamen durdu.

Araba durmuştu durmasına ama telefon durmuyor, peş peşe mesajlar gelmeye devam ediyordu. Bu sırada yolun kenarındaki ağaçların arasından ekip arabaları çıkmaya başladı. Dalların arasına saklanmış polisler ise ağaçlardan iniyordu. Dronlar iyice yaklaşmış, aracın etrafı polis tarafından ablukaya alınmıştı.

Polislerden birisi,

“Camdan dışarı fazla baktı. Yaz 5.000.” dedi.

Bir diğeri,

“Arka tekerin havası 3 bar yüksek yaz 3.000” dedi.

Bir başkası,

“Tavanda kuş pisliği var, yaz 10.000” dedi.

Bir başkası cama yapışmış içeriye bakıyordu:

“Vay vay gözünün üstünde de kaşı var. Her bir kaş için yaz on beşer bin.” dedi.

Arka koltuktan ilk çevirmede gördüğü ve baldızına benzettiği polis uzandı. Emniyet kemerini yokladı.

“Emniyet kemeri fazla sıkı yaz, 7.000” dedi.

Arka koltuktan çıkan ve tıpkı bacanağı Hasan’a benzeyen diğer polis bir form doldurup Necati’ye uzattı:

“İmzala!”

Necati, çıldırmak üzereydi.

“Yeteerrr!” diye bağırıldı.

Gözünü açtığında gece kuşağında trafik denetimleriyle ilgili haberler veriliyordu.

Kan ter içindeydi. Derin derin nefes aldı:

“Çok şükür rüyaymış.” dedi.

Fikriye gözlerini ovuşturarak geldi:

“Ne bağıırıyorsun be adam! Beni de uyandırdın. Yat artık sabah yola çıkacağız.” dedi.

Necati,

“Ben hiçbir yere gitmiyorum Fikriye. Rüyamda bile radara girdim. Yola çıksak kim bilir neler olur?”